

עפ"ת 7947/05/15 - שלום שרון ביטון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 7947-05-15 ביטון שלום נ' מדינת ישראל
בפני כבוד השופטת רונית בש
המערער שלום שרון ביטון
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

1. בפניי ערעור על גזר הדין (רכיב הפסילה בפועל), שניתן ביום 23.3.15 בבית משפט השלום לתעבורה בחיפה בתיק תת"ע 2138-10-13 (להלן: "**גזר הדין**"), זאת על ידי סגן הנשיא, כבוד השופט גיל קרזבום, (להלן: "**בית משפט קמא**"). המערער חזר בו בדיון בפניי מערעורו כלפי הכרעת הדין, שניתנה על ידי בית משפט קמא ביום 19.2.15 (להלן: "**הכרעת הדין**"). לפיכך, הנני מורה בדבר מחיקת ערעורו של המערער, ככל שהוא מופנה כלפי הכרעת הדין. יצוין, כי המערער הורשע בהכרעת הדין, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע העבירה שיוחסה לו בכתב האישום, עבירה של נהיגה בשכרות, עבירה בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**") ובניגוד לתקנה 169 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

כתב האישום

2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 01.06.13 בשעה 18:20, נהג המערער ברכב פרטי ברח' יוחאי בן נון 10 בחיפה, לכיוון דרום, בהיותו שיכור, לאחר שבבדיקת נשיפה נמצא בגופו ריכוז של 495 מיקרוגרם אלכוהול בליטר אחד של אוויר נשוף.

גזר הדין

3. בית משפט קמא השית על המערער בגזר הדין קנס בסך 1500 ₪, פסילה מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים בפועל, פסילה מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור אותה/ן עבירה/ות שעליה/ן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה ויורשע בגינה, מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים לבל יעבור תוך 3 שנים עבירות של נהיגה בזמן פסילה ו/או נהיגה בשכרות ו/או נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים.

4. בית משפט קמא ציין בגזר הדין את עברו הפלילי של המערער ואת עברו התעבורתי הכולל בחובו 31 עמוד 1

הרשעות קודמות בעבירות תעבורה שונות, אם כי לא עבירה דומה וחמורה של נהיגה בשכרות. בית משפט קמא הטעים בגזר הדין, כי נהיגה בשכרות הינה עבירה חמורה המסכנת את ציבור המשתמשים בדרך ואת הנאשם עצמו, וציין את נסיבות ביצוע העבירה הכוללות בחובן את כמות האלכוהול שנמצאה בגופו של המערער, בליטר אחד של אויר נשוף- כמות של 495 מיקרוגרם. בית משפט קמא קבע מתחם עונש הולם הנע בין 24 חודשי פסילה בפועל לבין 30 חודשי פסילה בפועל, זאת בצד קנס משמעותי. לטובת המערער, זקף בית משפט קמא את נסיבותיו האישיות, את הבעת החרטה על ידו ואת הפגיעה הצפויה למערער כתוצאה מהשתתפות פסילה לתקופה ארוכה, זאת בהינתן פרנסתו של המערער שהינו נהג משאית. עוד הטעים בית משפט קמא, כי אינו זוקף כנסיבה לחומרה את כפירת המערער בעובדות כתב האישום ואת ניהול התיק על ידו וכן ציין, כי אין בכפירת המערער כדי ללמד שלא הפנים את חומרת העבירה. בית משפט קמא לא נעתר לבקשת המערער לסטות מפסילת המינימום הקבועה בחוק, בצינו כי לא מתקיימות במקרה שבפנינו נסיבות המצדיקות סטייה כאמור, מה גם שכמות האלכוהול שנמדדה בגופו של המערער הייתה גבוהה משמעותית מהכמות המותרת בחוק. עם זאת, החליט בית משפט קמא להשית על המערער פסילה ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם, את פסילת המינימום הסטטוטורית (24 חודש), זאת נוכח הנסיבות לקולא, כמו גם תוצאות בדיקות המאפיינים והתרשמות השוטר, לפיה המערער לא נראה שיכור. לפיכך, השית בית משפט קמא על המערער את העונשים הנזכרים לעיל.

טיעוני ב"כ הצדדים בדיון

5. בדיון בפני ביום 28.6.15 טען ב"כ המערער, כי מן הראוי במקרה דנן להפחית מתקופת הפסילה הסטטוטורית בת ה-24 חודש, שהושתה על המערער במסגרת גזר הדין. ב"כ המערער ביקש לבסס את טענתו הנ"ל על כך שלעבירה של נהיגה בשכרות לא נלוותה כל עבירה נוספת, על כך שבעברו של המערער אין הרשעות תעבורה חמורות, על היות המערער נהג משאית וכן מבצע עבודות נוספות המצריכות את נהיגתו ברכב, וכן על כך שלאחרונה מסייע המערער לאחיו שאשתו נפטרה בהסעת ילדיו ממקום למקום. עוד הוסיף ב"כ המערער וטען בפניו, כי בדיקת המאפיינים שנערכה ע"י השוטר, במהלך האירוע, למערער, הביאה להתרשמות השוטר כי המערער אינו שיכור, דבר שלטענת ב"כ המערער מלמד על כשירותו לנהיגה בעת הרלוונטית.

6. מנגד, ביקש ב"כ המשיבה לדחות את הערעור בתיק זה. ב"כ המשיבה ציין, כי עסקין בנהיגה בשכרות, כשבגופו של המערער רמת אלכוהול הגבוהה פי 2 מהכמות המותרת בחוק, שהינה 240 מיקרוגרם. עוד ציין ב"כ המשיבה את היקף הרשעות התעבורה הקודמות של המערער וכן את עברו הפלילי של המערער. ב"כ המשיבה טען, כי בית משפט קמא התחשב במערער עת שהשית עליו את פסילת המינימום שקבע המחוקק וביקש לדחות את הערעור.

דיון והכרעה

7. סעיף 39א לפקודת התעבורה קובע עונש מינימום בגין עבירה של נהיגה בשכרות, העומד על שנתיים פסילה בפועל, אולם "רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על

פסילה לתקופה קצרה יותר. נסיבות מיוחדות אין משמעותן חיים נורמטיביים גרידא, דבר המצופה מכל אדם, אלא מעבר לכך (ראה רע"פ 6443/12 **שאול לידסקי נ' מ"י**, פורסם בנבו, 9.9.12 (להלן: "עניין לידסקי")).

בעניין לידסקי נקבע, כי: "... הפחתה בעונש הפסילה תהיה במשורה שבמשורה, שכן בתי

המשפט מצווים ע"י המחוקק - הוא ולא אחר - לתת ידם למאבק בשכרות בכבישים, כך שיידע השיכור (ויידעו סובביו) כי עליו להימנע מנהיגה, ואם לא יימנע, יימנעו בית המשפט..." (פסקה ו' להחלטה).

8. עוד אציין בעניין העבירה בה הורשע המערער, כי בית המשפט העליון נדרש והתייחס לחומרת הנהיגה בשכרות והביע דעתו, באופן מפורש, כי על בתי המשפט להילחם מלחמת חורמה בתופעה זו "**המסכנת את חיי הציבור ומעידה על התנהגות רשלנית וקלת דעת... בתי המשפט מצווים להרים תרומתם במלחמה בקטל בדרכים ובתופעת הנהיגה בשכרות ההולכת ומתפשטת בקרבנו, ולעשות כל שניתן להרתיע בעונשים חמורים...**" (ראו רע"פ 25/04 **סויסה נגד מדינת ישראל**, (ניתן ביום 28/1/04)).

9. ומהתם להכא:

אין להקל ראש בעבירה של נהיגה בשכרות בה הורשע המערער, אשר יש בה כדי לסכן את ביטחון המשתמשים בדרך, לרבות את ביטחונו של הנהג עצמו, כפי שקבע בנקודה זו בית משפט קמא בגזר הדין ובצדק. אין בכך שלא נלוות במקרה דנן עבירות נוספות לעבירה של נהיגה בשכרות, כדי להצדיק חריגה מפסילת המינימום שקבע המחוקק. כך גם אין ביתר הטעמים שהועלו מפי ב"כ המערער, כדי ללמד בדבר קיומם של "נימוקים מיוחדים" המצדיקים חריגה לקולא מתקופת הפסילה הסטטוטורית. ודוק, אמנם בדיקת המאפיינים שנערכה למערער לא הצביעה על היותו שיכור, אולם, מנגד, יש ליתן את הדעת לכך שבגופו של המערער נמדדה כמות אלקוהול של 495 מיקרוגרם הגבוהה משמעותית מהכמות המותרת בחוק, שהינה כמות של 240 מיקרוגרם. כמו כן, אין בעובדת היותו של המערער נהג משאית ומי שמסיע את אחיינו כדי להצדיק חריגה מפסילת המינימום, שכן גם בטעמים הנ"ל אין כדי להוות משום "נימוקים מיוחדים" לעניינו.

10. בית משפט קמא שקלל נאותה בין הטעמים לחומרה, לרבות עברו התעבורתי של המערער הכולל בחובו 31 הרשעות קודמות, אם כי לא הרשעה בעבירה דומה, לבין הטעמים לקולא, לרבות נסיבותיו האישיות של המערער, הבעת החרטה על ידו והפגיעה הצפויה באורחות חיו כתוצאה מתקופת פסילה ארוכה, ובסופו של יום, החליט בדבר השתת פסילה על המערער ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם שנקבע על ידו. בית משפט קמא הטיל על המערער את תקופת הפסילה הסטטוטורית שנקבעה על ידי המחוקק ולא מעבר לכך. הלכה היא, כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בגזר דינה של הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים או כאשר נפלה טעות בגזר הדין או כאשר בנסיבות העניין הייתה סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (לעניין זה ראו: ע"פ 2772/11 **מימון נחמני נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 21/3/12); ע"פ 6681/09 **אלחטיב נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 13/1/10); ע"פ 9437/08 **אלגריס**

נגד מדינת ישראל (נתן ביום 12/5/09); ע"פ 8704/08 הייב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 23/4/09);
ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29/1/09); ע"פ 9097/05 מדינת ישראל נ'
ורשילובסקי (ניתן ביום 3/7/06).

11. בית משפט קמא לא סטה כלל ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון דא וצדק עת שהטיל על המערער את תקופת הפסילה הסטטוטורית של 24 חודש, שכן לא מתקיימים בידון דידן נימוקים מיוחדים המצדיקים חריגה לקולא מן התקופה הנ"ל.

12. סיכומו של דבר, הערעור נדחה.

המערער יפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית משפט קמא עד ליום 20.7.15 בשעה 13:00.

פסק הדין יומצא לב"כ הצדדים ע"י מזכירות בית המשפט.

ניתן היום, י"ב תמוז תשע"ה, 29 יוני 2015, בהעדר הצדדים.